

FALEŠNÁ NADĚJE

literární scénář krátkého filmu

© 2009

Daniel Nosek & Nosáč Film Studio

www.jaknato.webz.cz

Obraz 1

Futuristické město

Reál – exteriér – noc

Futuristické město je postaveno z moderních materiálů – lehké slitiny, hliník, sklo.

V přízemních prosklených budovách se odráží světla sousedních staveb a neony reklam. Ve výškových pak hvězdy a měsíc.

Městem vede moderní nadzemní dráha aerodynamického tvaru. Pohybuje se bezhlučně, stejně tak jako automobily na vzduchových polštářích.

Hraje hudba.

Pokud přes silnici přeběhne pes, kočka nebo chodec, automobily se okamžitě přizpůsobí situaci a zpomalí, resp. se jim vyhnou. Všichni žijí vzájemné symbióze.

Přijíždí další souprava nadzemní dráhy, zastavuje. Vystupují z ní lidé, pak do ní nastoupí nový cestující a vlak se rozjede.

Hudba se ztiší a vystřídá jí rozhovor vycházejících a zase nastupujících lidí z/do dráhy.

Úvodní titulky.

Vlak projíždí kolem budovy, na které svítí veliký nápis „VÝZKUMNÝ ÚSTAV ČASU“ a mizí v dálce.

Obraz 2

Ústav výzkumu času - laboratoř

Reál – interiér – noc

Místnost z moderních materiálů: železo, beton, sklo (futuristický vzhled).

Místnost je rovnoměrně osvětlená jasným světlem v každém místě. Zdroje osvětlení přesto nejsou vidět.

V místnosti se nachází tři vědci – dva muži a jedna žena, oblečení jen v bílých pláštích s vizitkami, bez spodního prádla. Na nohou mají bílé botky.

Vědci ovládají řídicí pult před sebou. Vědkyně přechází veliký sál a po schodech přistupuje k řídicímu pultu, kde vědci čekají na její povely.

Kroky po kovových schodech.

Vědkyně mluví ke dvěma vědcům.

VĚDKYNĚ
Zaměřte cíl!

Vědec #1 stojí za pultem, čelem do místnosti a něco nastavuje.

VĚDEC #1
Cíl zaměřen...

Pak vědkyně mluví k vědci #2.

VĚDKYNĚ
Nastavte paprsek jen na samotný objekt

Vědec #2 se skloní k monitoru PC a kurzorem myši označí jen objekt. Pozadí za objektem se rozostří.

VĚDEC #2
Paprsek nastaven.

VĚDKYNĚ
Zahajte přenos!

VĚDEC #1*Přenos zahájen...*

Vědkyně s vědcem #2 upřou pozornost doprostřed sálu.

Do ticha zesiluje vysokofrekvenční TÓN, až dosáhne nesnesitelné úrovně.

PO CHVILCE se na podlaze před vědci objeví nahá ŽENA. Leží a je mokrá. Pod ní se objevuje louže, jak voda stéká z jejího mokrého těla.

Vědec #1 přestává mačkat tlačítka.

TÓN slábne až následně zanikne.

Žena se probouzí a kašle. Má vodu v plicích. Sedá si. Rozhlíží se kolem sebe, stále ještě OBCAS zakašle.

Její pohled spočine na skupině vědců, kteří opět kontrolují ukazatele na řídicím pultu. Naslouchá jim.

Vědec #1 mluví k vědkyni.

VĚDEC #1*Přenos úspěšně dokončen. Fyziologické údaje přeneseného objektu v limitu. Pouze vyšší teplota těla...***VĚDKYNĚ***Kolik?***VĚDEC #1***39 stupňů, ale vzhledem k okolnostem je to v normě.***VĚDKYNĚ***Ano! Víím!*

Žena NÁHLE pociťuje chlad na svém těle. Uvědomuje si svoji nahotu a přikrývá si poprsí a genitálie.

Vědkyně sestupuje se schodů do přízemí sálu.

Žena jí pozoruje.

Vědkyně přistupuje k ženě a podává jí svůj plášť. Žena je vyděšená, stále skrývá svoji nahotu rukama a mlčí.

VĚDKYNĚ

Půjčte si můj plášť. Ale nemusíte se stydět. V naší době muži a ženy před sebou nahotu již neskrývají.

Žena se rychle, křečovitě obléká do pláště. KDYŽ se obleče a vědkyně vedle ní stojí teď nahá, pochopí, že halení se zde opravdu nenosí. Opadne z ní pocit nejistoty. Strach však přetrvává.

ŽENA

Kde to jsem?

VĚDKYNĚ

Ve vědecké laboratoři, zabýváme se zde výzkumem času.

Žena se rozhlédne po sále. Snaží se rozpoznat z jeho vybavení účel sálu.

ŽENA

O ničem takovém jsem nikdy neslyšela.

Vědec #1 sestupuje z řídicího pultu po schodech dolů k oběma ženám.

VĚDEC #1

Ani jste nemohla... tento ústav byl založen až v našem století...

Žena, stále vystrašená, mu skáče do řeči.

ŽENA

O jakém století to tu mluvíte?

VĚDEC #1

Píše se rok 3017 po Kristu.

ŽENA

Asi jsem špatně slyšela. Je přece rok 2009?

VĚDEC #1

Pro Vás ano. Pocházíte z té doby.

ŽENA

Chcete říct, že o 1000 let později dokáže lidstvo cestovat časem?

VĚDEC #1

Ano. Lidstvo se poučilo z válek, přírodních a ekologických katastrof... Vědci z celého světa se konečně spojili. Byly tak objeveny řady technologií, jenž zpříjemnily lidem život na Zemi.

Můžete se o tom sama přesvědčit.

Žena se podívá vědci #1 do očí, jakoby tam hledala potvrzení jeho slov.

ŽENA

Jak?

VĚDEC #1

Přistupte blíže k oknu.

Vědec #1 svojí pravou rukou naznačuje směr, kde se nachází okno. Levou ruku přikládá na záda ženy. Společně pak jdou ke stěně.

Kroky při chůzy.

Ta se zprůhledňuje sama, jakoby na skrytý povel. Za ní je vidět celé moderní velkoměsto v záři nočního osvětlení.

Vědec #1 začíná popisovat město ženě. Sledují osvětlené město. Výškové budovy, letiště, přístav. Vzduchem se neslyšně pohybují futuristické dopravní prostředky. Pod okny ústavu projíždí nadzemní dráha.

VĚDEC #1

Právě se díváme na průmyslovou zónu. Jsou tu nejen vědecké laboratoře, ale též i školy. Vlevo vzadu se nachází obytná část města. Vpravo pak zábavný park a letiště s přístavem.

Žena stojí u zprůhlednělého okna, celá strnulá pozoruje neuvěřitelnou scenérii.

ŽENA

V noci je město v záři světél úchvatné...

VĚDEC #1

To je jen iluze. Ve skutečnosti je ještě den.

Vědec #1 se podívá na hodinky.

VĚDEC #1 – POKR.

Právě je 7 hodin. Již několik let používáme systém pravidelného a časově stálého střídání dne a noci.

Působí to pozitivně na psychiku.

Dále jsme ovládli počasí, tlak,...

Žena se otočí k vědci #1.

ŽENA

O tom se nám v naší době mohlo jen zdát. Musím být opravdu v budoucnosti...

Větu dokončuje s úsměvem.

VĚDEC #1

Ano. To jste... Ovšem, nedostane se sem každý.

Vědcova poznámka ji zaskočí. Na chvíli měla pocit, že už začíná chápat.

ŽENA

Jak to myslíte?

VĚDEC #1

Člověk, jenž bude cestovat v čase, musí splňovat přísná kritéria. A vy jste je splnila.

ŽENA

Chápu, minulost nesmí být změněna, jinak je ovlivněna budoucnost.

Vědec #1 se podívá ven a nepřímo ženě odpoví.

VĚDEC #1

Ano. Něco takového.

ŽENA

Proč mi to vlastně vše říkáte? Až se vrátím, přece se pochlubím svým kamarádům a...

Vědec #1 pohlédne zpět k ženě.

VĚDEC #1

Ano. I s tím se při přenosu musí počítat.

ŽENA

A jak můžete zařídit, že se nikomu o Vás nezmíním.

Žena se na vědce #1 osočí.

VĚDEC #1

To už nechte na nás.

ŽENA

Vymažete mi při zpětném přenosu paměť?

Žena povytáhne obočí.

VĚDEC #1

Nic takového. Je to daleko jednodušší...

ŽENA

Nepošlete mě zpět?

VĚDEC #1

Bez obav. Pošleme!

Žena se zarazí. Chvilku přemýšlí. Je zticha. Přitom sleduje scénu za oknem.

Pak polohlasně přemýšlí.

ŽENA

Asi už to chápu. Když jsem se zde probrala, byla jsem nahá a mokrá. Těsně před přenosem jsem se musela koupat ve vaně...

VĚDEC #1

Ano. To souhlasí.

Žena je opět zticha. Jen se pomalými kroky vzdaluje od skupiny vědců a snaží se přitom pozorovat scénu za oknem.

ŽENA

Ale tím by se nic nevyřešilo. Stejně bych se vrátila a o všem se pochlubila.

Žena se významně podívá do tváře vědce #1.

ŽENA – POKR.

*Ledaže bych v té vaně usnula a utopila se.
A vy jste této skutečnosti využili pro Váš
experiment...*

Vědkyně zasahuje. Pohled upře k vědci
#1.

VĚDKYNĚ

*Příště si dávejte více pozor na to, co
říkáte, kolego! Rychle...*

Vědkyně se ohlédne na vědce #2, jenž
stojí za řídicím pultem.

VĚDKYNĚ – POKR.

Vraťte jí zpět!

Žena vidí, že je o jejím osudu rozhodnuto
a ze zoufalství se uchyluje k sebe-
poničení.

Utrhne z vypůjčeného pláště jmenovku,
sklopí hlavu, tak aby viděla na své tělo a
škrábe se s jmenovkou po celém těle. Jde
jí to špatně, jelikož je nervózní.

Pak zvedá hlavu a s úsměvem praví.

ŽENA

*Tak a teď mi nemůžete vrátit zpět. Policii
bude jistě zajímat, jak jsem přišla k těmto
zraněním...*

Vědec #1 zasahuje.

VĚDEC #1

Zastavte přenos!

Vědec #1 zvedá ruku směrem k vědci #2,
aby zdůraznil vážnost situace.

VĚDEC #1 – POKR.

Zastavte přenos!!

*Má pravdu... Takhle zpět nemůže... To by
mělo katastrofální následky...*

Vědec #2 se skloní k mikrofonu od
interkomu.

VĚDEC #2

*Ochranka! Rychle do laboratoře "Výzkum
Času"!*

Ochranka o dvou mužích opět jen v černých pláštích, bez spodního prádla, vchází do laboratoře dveřmi, jenž se NÁHLE objevily v celistvé stěně a běží k ženě. Otvor se za nimi zacelí.

Zvuk otevírání a zavírání dveří.

Kroky ochranky.

Ženu zpacifikují a uspí.

Zvuk rvačky.

Ta leží nehybně na zemi.

Vědkyně na ochranku.

VĚDKYNĚ

Můžete odejít.

Ochranka odchází.

Kroky ochranky.

Před nimi se ve stěně objeví stěna, která se za nimi zase sama zecelí

Zvuk otevírání a zavírání dveří.

Vědec #1, s úsměvem ve tváři, se otáčí k vědkyni.

VĚDEC #1

Prapředci působí svými zoufalými činy směšně, že?

Vědkyně se na vědce #1 podívá káravě.

VĚDKYNĚ

Prosím, bez komentáře! Doneste rychle regenerátor.

Vědec #1 utíká po schodech k řídicímu pultu, z pod něj vytáhne malý kufr a sestupuje po schodech zpět do přízemí sálu k vědkyni.

Kroky po schodech.

Kufr pokládá na zem.

Drc!

Vědec #1 si kleká, otvírá kufr, vyndává regenerátor, jenž vypadá jako injekční stříkačka se zelenou tekutinou, a podává jej vědkyni.

Vědkyně pozvedá ruku ženy, vpichuje injekci pod její kůži a aplikuje roztok regenerátoru.

Pokožka se rychle zaceluje.

VĚDKYNĚ

Ted' je žena v pořádku.

Odvrátí pohled od ženy na vědce #2.

VĚDKYNĚ – POKR.

Nastavte shodné parametry jako před přenose a vraťte jí na stejné místo do její doby.

Vědkyně s vědcem #1 o kousek ustupují od ženy.

Do ticha zesiluje vysokofrekvenční TÓN, až dosáhne nesnesitelné úrovně.

PO CHVILCE žena zmizí.

Zůstane po ní prázdná podlaha.

TÓN slábne až následně zanikne.

Finální hudba.

Závěrečné titulky.

KONEC